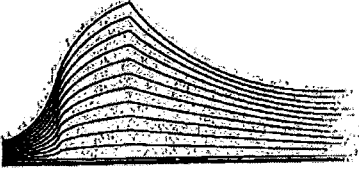

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2018/ 941
Datum van uitspraak 5 april 2018
Rolnummer 2017/AB/576

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001123879-0001-0009-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

B appellant,
vertegenwoordigd door mr. FICHER Ivan, advocaat te 1030 BRUSSEL, Wijnheuvelestraat,
227,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VLASSEN BROEK J. loco mr. SWENNEN Remi,
advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 15 mei 2017 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7e kamer (A.R. 16/627/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 20 juni 2017,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 1 maart 2018.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer B , die arbeidsongeschikt erkend was door zijn ziekenfonds en uitkeringen genoot, werd terug arbeidsgeschikt verklaard met ingang van 1 juni 2012. Hij heeft deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank, maar heeft intussen werkloosheidsuitkeringen aangevraagd en genoten.

Bij vonnis van 12 februari 2015 heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel de vordering van de heer E tegen zijn ziekenfonds ontvankelijk en gegrond verklaard, zodat hij opnieuw aanspraak kon maken op ziekte-uitkeringen. Over het ogenblik waarop de heer B deze informatie ter kennis bracht van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, bestaat betwisting.

2.

Op 4 augustus 2015 meldde het ziekenfonds aan de heer B dat het de uitgekeerde ziekte-uitkeringen tot 31 augustus 2015 zou verrekenen met de Rijksdienst en dat hij vanaf 1 september geen controlekaart werkloosheid meer moest invullen en ziekte-uitkeringen zou ontvangen.

Het ziekenfonds heeft aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een bedrag terugbetaald van € 50.161,64, dit zijn de uitbetaalde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor de periode van 1 juni 2012 tot en met 31 augustus 2015 voor bedrag van € 50.161,64. Dit bedrag was lager dan de werkloosheidsuitkeringen die de heer B ontvangen had.

3.

Bij beslissing van 2 december 2015 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening de heer B uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 juni 2012, gelet op het feit dat hij vanaf die datum arbeidsongeschikt erkend werd. Bij dezelfde beslissing werd van hem een bedrag van € 6.929,42 teruggevorderd, dit is het verschil tussen de ontvangen werkloosheidsuitkeringen en het bedrag dat hij ontving als arbeidsongeschiktheidsuitkeringen en dat door het ziekenfonds werd terugbetaald.

Van belang voor de betwisting is verder dat bij administratieve beslissing van 30 november 2015 de heer B ook was uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 8 april 2015 tot 1 september 2015, waarbij de terugvordering werd opgelegd van de genoten werkloosheidsuitkeringen voor deze periode.

Uit de voorgelegde afrekeningen blijkt dat, alhoewel in de beslissing van 2 december 2015 sprake is van een terugvordering van werkloosheidsuitkeringen voor de periode tot 31 augustus 2015, in de uiteindelijke afrekening slechts rekening gehouden werd met de werkloosheidsuitkeringen betaald tot einde maart 2015.

4. Bij verzoekschrift van 1 maart 2016 heeft de heer B de beslissing van De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening van 2 december 2015 betwist voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel. De heer B vroeg dat in toepassing van artikel 169, al. 5 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit), zou afgezien worden van de terugvordering van het bedrag van € 6.292,42.

Bij vonnis van 15 mei 2017, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 22 mei 2017, heeft de arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 20 juni 2017 heeft de heer B hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1. De eerste rechter wees de vordering van de heer B af, omdat de voor de toepassing van artikel 169, al. 5 vereiste goede trouw niet vaststond. De heer B zou bewust de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening slechts laatstijdig geïnformeerd hebben over het vonnis van de arbeidsrechtbank met betrekking tot zijn recht op arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

2. De heer B stelt dat, voor de toepassing van artikel 169, al. 5 van het werkloosheidsbesluit, de goede trouw moet beoordeeld worden op het ogenblik van de ontvangst van elke voorlopige maandelijkse werkloosheidsuitkering. Zelfs als de gerechtelijke beslissing over de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet onmiddellijk aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wordt meegedeeld, is de goede trouw aangetoond door het feit dat op geen enkel ogenblik de uitkeringen in de ziekteverzekering werden gecumuleerd met de werkloosheidsuitkeringen. Hij ontving slechts werkloosheidsuitkeringen tot en met 31 maart 2015. Zijn eventuele nalatigheid inzake mededeling van het vonnis zou dan ook geen enkele invloed gehad hebben op het recht op uitkeringen.

De heer B stelt overigens dat hij op 9 maart 2015 een aangetekend schrijven gericht heeft aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening om deze op de hoogte te stellen van het vonnis dat op 12 februari 2015 werd uitgesproken.

3.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelt dat artikel 169, al. 5 van het werkloosheidsbesluit aan de gewestelijk directeur de mogelijkheid biedt om, in geval van onterechte cumulatie, de terugvordering te beperken tot het brutobedrag van de inkomsten die de werkloze genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen. De directeur heeft daarover een discretionaire appreciatiebevoegdheid. Overeenkomstig een interne instructie houdt de directeur bij zijn beoordeling onder meer rekening met het feit of de werkloze de Rijksdienst zo snel mogelijk in kennis gesteld heeft van het vonnis van de arbeidsrechtbank. Als termijn wordt vooropgesteld dat het vonnis aan de Rijksdienst moet bezorgd worden uiterlijk de laatste dag van de kalendermaand volgend op deze waarin het werd uitgesproken. Deze termijn stemt overeen met de termijn die voorzien wordt door artikel 92, § 3, 1^e lid van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 (tot uitvoering van het werkloosheidsbesluit) voor de indiening van een wijzigende aangifte.

Dit is niet gebeurd. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening betwist daarbij dat de heer B het vonnis zou verzonden hebben bij aangetekend schrijven van 9 maart 2015. Dit is niet bewezen. Integendeel, de heer B heeft op formulieren van 9 maart 2015 en 7 juli 2015 meegedeeld dat hij nog geen vonnis van de arbeidsrechtbank ontvangen had. De heer B was aldus niet te goeder trouw, wat een voorwaarde is voor de toepassing van artikel 169, al. 5 van het werkloosheidsbesluit.

4.

Overeenkomstig artikel 60 van het werkloosheidsbesluit moet de werknemer, om uitkeringen te kunnen genieten, arbeidsgeschikt zijn in de zin van de wetgeving op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Overeenkomstig artikel 62, § 2 kan de werknemer, die bij toepassing van de wetgeving op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering als arbeidsgeschikt wordt beschouwd en die deze beslissing voor de bevoegde rechtbank betwist, voorlopig uitkeringen genieten. Indien hij in het gelijk wordt gesteld, betaalt de verzekeringsinstelling aan de Rijksdienst het bedrag van de intussen aan de werknemer betaalde uitkeringen terug, ten belope van het totaal van de achterstallige uitkeringen van de ziekte- en invaliditeitsverzekering waarop de betrokkene recht heeft. Het saldo wordt teruggevorderd door de Rijksdienst.

In toepassing van deze bepalingen - en dat wordt ook niet betwist - kon de bestreden beslissing de terugvordering opleggen van het bedrag van € 6.292,42, dit is het saldo van de ten onrechte genoten werkloosheidsuitkeringen, dat niet konden teruggevorderd worden van het ziekenfonds.

5. Overeenkomstig artikel 169 van het werkloosheidsbesluit dient elke onrechtmatige ontvangen som te worden terugbetaald. Overeenkomstig al. 5 van deze bepaling kan, wanneer de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen ontvangen heeft, of ook wanneer de directeur beslist gebruik te maken van de mogelijkheid slechts een verwittiging te geven in de zin van artikel 157bis van het werkloosheidsbesluit, het bedrag van de terugvordering beperkt worden tot het brutobedrag van de inkomsten die de werkloze genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen.

De goede trouw veronderstelt dat de werkloze niet wist - of in redelijkheid niet kon weten - dat hij geen aanspraak kon maken op de werkloosheidsuitkeringen, of het bedrag ervan, die hem werden uitbetaald

6. Ten onrechte voert de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aan dat de beslissing van de gewestelijk directeur om al dan niet toepassing te maken van artikel 169 al. 5 van het werkloosheidsbesluit, een discretionaire bevoegdheid uitmaakt, waarop de rechtbanken slechts een beperkte controle zouden kunnen uitoefenen.

De arbeidsrechtbank oefent een toetsing met volle rechtsmacht op de beslissingen van de gewestelijk directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Mits eerbiediging van het recht van verdediging en binnen het kader van het geding; zoals dit door de partijen is bepaald, valt alles wat onder de beoordelingsbevoegdheid van de directeur valt, onder de controle van de arbeidsrechtbank, behoudens wanneer een bijzondere bepaling uitdrukkelijk aan de directeur een discretionaire bevoegdheid toekent omtrent een te nemen beslissing. (cf. Cass. 22.02.1998, S970099N; Cass. 22.05.2004, SO20076F; <http://jure.juridat.just.fgov.be>).

Uit de tekst van artikel 169 van het werkloosheidsbesluit kan niet afgeleid worden dat de wetgever voor het aanvaarden van de goede trouw, die kan leiden tot een beperking van het recht op terugvordering, een discretionaire bevoegdheid heeft willen toekennen aan de Gewestelijk directeur.

Een dergelijke discretionaire bevoegdheid kan ook niet ontstaan doordat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, ter attentie van de gewestelijk directeurs, een interne instructie heeft opgesteld, waarin de voorwaarden worden opgesomd die moeten vervuld zijn opdat artikel 169, al. 2 wordt toegepast, in de situatie bedoeld door artikel 62, § 2 van het werkloosheidsbesluit.

7. De werknemer, die in toepassing van artikel 62, § 2 van het werkloosheidsbesluit uitkeringen ontvangt in afwachting van een beslissing van de arbeidsrechtbank in zijn geschil met het ziekenfonds, en deze uitkeringen achteraf moet terugbetalen, treft normaal geen schuld aan

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Opnieuw wijzend, verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond en vernietigt de bestreden administratieve beslissing van 2 december 2015 waarbij aan de heer B een terugvordering wordt opgelegd.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer B op 349,80 €.

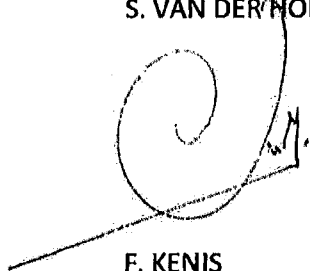
Veroordeelt de RVA eveneens tot betaling van 20 euro als bijdrage aan het Fonds voor Juridische Tweedelijnsbijstand.

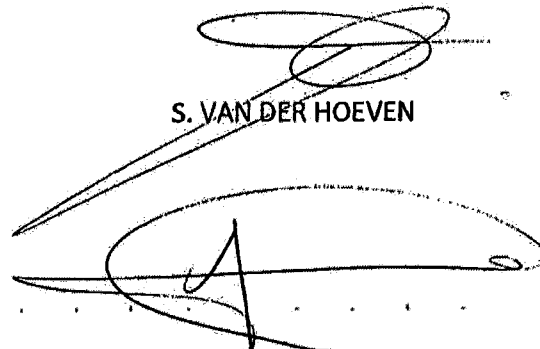
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
I. VAN DAMME,
J.-P. VAN CONINGSLOO,
bijgestaan door :
S. VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

F. KENIS

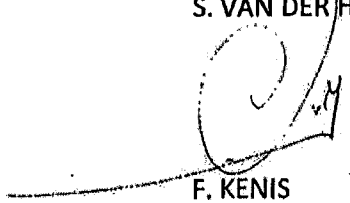
S. VAN DER HOEVEN

I. VAN DAMME

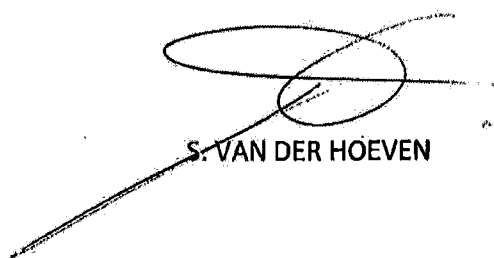
J.-P. VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 5 april 2018 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

Toepassing art. 785 Ger.w.: de Reer I. Van Damme verkeert in de onmogelijkheid om het oorschrift te ondertekenen.

